



Arrest

nr. 279 462 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gelet op het arrest van 31 januari 2022 met nr. 267 632 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gelet op het arrest van 30 maart 2022 met nr. 270 709 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 16 mei en 18 juni 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Verzoeker is de zoon van een moeder die Palestijnse vluchteling is en een vader die een oorspronkelijke burger van Gaza is. Volgens zijn verklaringen kreeg hij bijstand van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) (notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019 (NPO I), vragen 79 en 80).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) oordeelt dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en neemt op 30 september 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient hiertegen een beroep in. Tijdens de terechtzitting van 4 september 2020 legt verzoeker, bij een aanvullende nota, een certificaat van UNRWA van 30 augustus 2020 neer waarin wordt geattesteerd dat hij niet is geregistreerd bij dit agentschap ("*is not registered with UNRWA*").

Daar de Raad in die stand van zaken niet kan uitmaken of verzoeker al dan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en een nader onderzoek zich opdringt, wordt de beslissing van 30 september 2019 vernietigd bij arrest nr. 242 301 van 16 oktober 2020.

Het CGVS krijgt op 14 oktober 2021 bevestiging dat het voorgelegde certificaat van UNRWA authentiek is.

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker dan toch niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Beith Lahiya in Gaza. Uw vader is een 'oorspronkelijk' burger' uit deze regio, uw moeder is een door een UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling. U bent op 4 december 1992 in Jemen geboren omdat uw beide ouders daar werkten als leerkrachten. In 1994 verhuisde uw gezin naar Gaza, waar u altijd bent blijven wonen. U bent na het middelbaar aan de al Aqsa universiteit IT gaan studeren. U studeerde van 2011 tot u in 2017 uw diploma bekwam. Tijdens uw universitaire studies werkte u om uw studies te kunnen financieren, eerst in de bouw en de landbouwsector en later, nadat u uw rijbewijs behaald had, als taxichauffeur.

Op 16 maart 2018 werd een zogenaamde terugkeermars gehouden. Het volk werd door Hamas gestimuleerd om hieraan deel te nemen. De beelden van de vele slachtoffers die hierbij vielen, zouden u erg hebben aangegrepen. U begon in uw kennissen- en vriendenkring kritiek te uiten op Hamas en op de manier waarop ze van deze traditionele vreedzame terugkeermarsen een nationaal drama hadden gemaakt. Op 24 maart 2018 zou bij u thuis een oproepingsbrief zijn afgegeven aan uw vader. U zou zich de volgende dag hebben aangemeld bij het lokale politiekantoor. Daar zou men u eerst een tijd in een cel hebben laten wachten en vervolgens op een agressieve wijze hebben ondervraagd. Men zou te weten zijn gekomen dat u eerder kritiek had geuit op de terugkeermarsen en wilde achterhalen of u een spion was voor Israël of Fatah. U ontkende dit ten stelligste. Nadat u uiteindelijk een attest ondertekende waarin u beloofde nooit nog enige kritiek te uiten op de terugkeermarsen of op Hamas werd u terug in vrijheid gesteld. Op 30 maart vond opnieuw een terugkeermars plaats. Opnieuw vielen er een groot aantal slachtoffers, deze keer zelfs dodelijke. Bij het zien van deze beelden op televisie reageerde u erg verontwaardigd. U zou zich vrijwillig kandidaat hebben gesteld om bloed te geven. Die dag verkondigde u aan wie het wilde horen uw mening waarbij u opnieuw expliciet kritiek uitte op het fenomeen van de terugkeermarsen. Op 3 april rond 13.00 uur werd er opnieuw een oproeping voor u aan uw vader afgegeven. Toen u later die dag thuiskwam, zouden uw familieleden u hebben aangeraden om u niet aan

te melden. U besloot hun advies te negeren want u vreesde dat men uw familie zou lastig gaan vallen als u niet op hun verzoek zou ingaan. Op 4 april meldde u zich aan op het lokaal politiekantoor. U diende even te wachten en vervolgens werd u geblinddoekt in een jeep vervoerd. Na een rit van ongeveer 15 minuten zou men u hebben laten uitstappen en vervolgens in een gebouw hebben laten binnengaan. U zou vernomen hebben dat men u naar de gebouwen van de interne veiligheidsdienst had gebracht. Men zou u hier vier dagen hebben vastgehouden, waarbij u regelmatig op agressieve wijze werd ondervraagd. Na deze vier dagen zou men u hebben vrijgelaten, opnieuw nadat u een belofte had ondertekend dat u zich niet meer zou inlaten met het uiten van kritiek op de terugkeermarsen. Na uw tweede vrijlating zou u besloten hebben uw land te ontvluchten. Op 29 april 2018 zou u met uw paspoort legaal het land uitgereisd zijn via de grensovergang van Rafah. Op 20 juli 2018 zou u vanuit Egypte legaal naar Turkije gereisd zijn. Op 29 juli 2018 zou u vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn naar Griekenland, waar u op 1 augustus 2018 aankwam. Op 17 september 2018 zou u vanuit Griekenland met een vervalste identiteitskaart naar België gereisd zijn, waar u op 17 september 2018 aankwam en u zich op 2 oktober 2018 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, uw geboortecertificaat, uw geboorteakte, een uittreksel uit het bevolkingsregister, uw diploma van de universiteit, puntenlijsten van de universiteit. Verder legde u nog kopies voor van medische attesten van uzelf en van verschillende van uw familieleden zoals uw ouders, uw zus met een mentale beperking, uw broer Mo.(...), uw broer Mj.(...) die aan epilepsie lijdt en tenslotte uw twee neefjes die aan een zeldzame genetische ziekte lijden. Verder legde u nog de twee hierboven genoemde oproepingsbrieven voor, een arrestatiebevel waaruit blijkt dat u bij verstek tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en nog een document waaruit blijkt dat jullie een schadevergoeding hadden bekomen voor oorlogsschade aan uw ouderlijk huis. U legde ook nog enkele foto's neer van slachtoffers van het geweld naar aanleiding van de terugkeermarsen.

Op 1 oktober 2019 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 4 november 2019 hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Voor de RvV legde u enkele kopijen voor van nieuwe documenten voor: een certificaat van UNRWA waarin wordt bevestigd dat u niet bij UNRWA geregistreerd bent, een volmacht van uw vader aan een advocaat om in beroep te kunnen gaan tegen het vonnis waarbij u tot tien jaar gevangenisstraf was veroordeeld, een verzoek om in beroep te gaan, het vonnis waarbij u tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, een certificaat van goed gedrag en zeden waarin wordt bevestigd dat u tot tien jaar gevangenisstraf bent veroordeeld.

Op 16 oktober 2020 vernietigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. De RvV oordeelde op basis van het door u voorgelegde certificaat van UNRWA dat u niet bij UNRWA geregistreerd was, zoals wel eerder was aangenomen door het CGVS op basis van uw verklaringen. Volgens de RvV drong nader onderzoek zich dan ook op om te oordelen of u al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D valt.

Op 14 oktober 2021 kreeg het CGVS bevestiging dat het door u voorgelegde certificaat van UNRWA authentiek is, waardoor dus vaststaat dat u geen UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling bent en u bijgevolg ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D valt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds liet optekenen sterk door Hamas te zijn gevisieerd, waarbij u zelfs twee keer werd gearresteerd, maar dat u anderzijds wel degelijk legaal via de grenspost van Rafah uit Gaza bent gereisd, hoewel deze laatste onder controle staat van Hamas. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019. U haalde aan dat het vonnis waarbij u tot een gevangenisstraf van 10 jaar werd veroordeeld nog niet was uitgesproken op het ogenblik dat u effectief de grenspost passeerde en stelde verder, in strijd met de algemene informatie, dat de grenspost van Rafah niet in handen was van Hamasleden, maar wel in handen van leden van Fatah. U lichtte toe dat u een zogenaamde tansiq (overeenkomst) had bekomen met Egyptische ambtenaren. Deze tansiq zorgde ervoor dat u probleemloos de grenspost van Rafah zou hebben kunnen passeren, hoewel u in de periode kort vóór uw vertrek uit Gaza intensief gevisieerd zou zijn geweest door Hamas. Uw verklaringen in dit verband zijn weinig geloofwaardig en bovendien in strijd met de objectieve informatie over Gaza.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegde in de loop van uw asielprocedure. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 verklaarde u dat uw vader de eerste oproepingsbrief om 08.00 uur 's morgens had ontvangen. Hij zou u vervolgens hebben opgebeld. Aangezien u nog aan het slapen was, zou u de telefoonoproep van uw vader gemist hebben. Van zodra u wakker was geworden, zou u uw vader hebben teruggebeld en het nieuws hebben vernomen dat u werd opgeroepen door de politie (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 167 - 172). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2019 daarentegen verklaarde u dan weer dat uw vader de brief had ontvangen na 09.00 uur 's morgens en ook dat uw vader u opbelde, dat u onmiddellijk de telefoon opnam om dan vervolgens het nieuws van uw vader in verband met uw oproeping te vernemen. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in verband met de manier waarop jullie contact legden via de telefoon. Na deze confrontatie wijzigde u uw eerdere verklaringen en bevestigde u de versie zoals u deze had gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 13-21). Deze incoherenties alsook het gemak waarmee u uw verklaringen aanpast wanneer u op deze incoherenties gewezen wordt, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Verder is het opmerkelijk dat u ten aanzien van het CGVS aanvankelijk stelt dat u kritiek uitte op de aanpak van de terugkeermarsen en dat u hierbij onder meer zei dat Hamas van een vreedzame mars een drama heeft gemaakt. Tijdens de eerste ondervraging zeiden uw ondervragers dan ook dat ze op de hoogte waren van wat u allemaal over hen had verteld (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 157). Later, wanneer u toelicht dat Gaza klein is en iedereen het onmiddellijk weet als je ook maar één woord fout zegt ('in Gaza zijn er geen geheimen'), nuanceert u dit evenwel: "Voor de duidelijkheid, ik heb nooit negatief over Hamas gesproken" (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 183-187). Dat u de ene keer stelt dat u het in uw kritiek specifiek over Hamas had en dit de andere keer ontkent, is hoogst merkwaardig.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u de ene keer beweert dat u na uw eerste arrestatie werd vrijgelaten in de ochtend, nadat de nachtschift gedaan was en het personeel naar huis keerde (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 189-190). De andere keer (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 52-54) stelt u dan weer dat deze eerste detentie eindigde "begin van de avond, begin van de middag, het was zeker niet in de ochtend". Dit is uiteraard zeer weinig coherent en roept eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2019 beschreef wat er precies werd gezegd op het ogenblik dat u na deze eerste opsluiting terug was thuisgekomen, liet u het volgende optekenen: "Ik was lichtgewond door de slagen die ik kreeg. Het was te zien. Ze begonnen te spreken tegen mij, zo van wij moeten ons niet bemoeien" (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 55-60). Volgens deze versie van de feiten zou uw familie u aldus direct vermaand hebben en u aangeraden hebben geen kritiek meer te uiten op het regime van Hamas. Dit is vreemd, want volgens uw eerdere verklaringen waren zij op dat moment nog niet op de hoogte van de reden waarom u was opgesloten: ze zouden immers tijdens uw detentie getracht hebben om te achterhalen waarom u opgepakt was maar zouden hierop geen antwoord gekregen hebben (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vraag 22-26). Dat ze u aldus onmiddellijk zouden vermaand hebben bij uw vrijlating, is dan ook weinig aannemelijk. U werd hiermee geconfronteerd. U haalt aan dat u ten aanzien van het Commissariaatgeneraal een samenvatting van het gebeurde vertelde en dat u in werkelijkheid eerst aan uw familieleden de reden van uw detentie toelichtte, alvorens ze u vermaanden. Dit is echter weinig ernstig.

U verklaarde verder dat u zich gedeisd hield in de dagen na uw vrijlating en dat u niets meer wilde zeggen over de terugkeermarsen om geen risico's te lopen. U verklaarde in dit verband: 'Ik moest ook verstandig zijn, ik ben geen domme mens om mij op deze manier weer in de problemen te brengen'. Maar onmiddellijk hierna verklaarde u dat u enkele dagen later deze redelijke houding van uzelf had opgegeven en terug openlijk kritiek begon te uiten op de terugkeermarsen aangezien u zo verontwaardigd was bij het zien van de beelden van de terugkeermars van 30 maart 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vraag 67). Het is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk te noemen dat u zo snel na uw opsluiting, waarbij u agressief werd behandeld naar aanleiding van uw kritiek op de terugkeermarsen en waarbij u uitdrukkelijk en schriftelijk beloofde ten overstaan van Hamasleden om in de toekomst niet langer kritiek te uiten, terug verviel in het openlijk bekritisieren van deze terugkeermarsen, temeer daar uzelf dit gedrag onrechtstreeks omschreef als onverstandig en dom (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 70).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u een opvallend tegenstrijdige verklaring aflegde in verband met het tweede belofteattest dat u diende te ondertekenen. Tijdens het persoonlijke onderhoud van 16 mei 2019 verklaarde u dat hierin het volgende was geschreven: 'ik I.H.(...) beloof om geen kritiek meer te uiten en geen woord te zeggen over de terugkeermarsen anders zou ik de strafte straf ondergaan.' U voegde er aan toe dat ze met dit laatste bedoelen dat ze u in de knieën zouden schieten om u gehandicapt te maken (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 157). Tijdens het persoonlijke onderhoud van 18 juni 2019 verklaarde u daarentegen dat in dit attest was geschreven dat men het recht had u dood te schieten indien u zou blijven kritiek geven aan Hamas of op de terugkeermarsen. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige persoonlijke onderhoud. U gaf vervolgens aan dat met 'de strafte straf' de dood werd bedoeld. Nochtans gaf u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud aan dat hiermee bedoeld was dat men u in de knieën zou schieten. U repte toen met geen woord over 'dood schieten'. U verklaarde hierop dat u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud had gezegd dat hiermee ofwel 'in de knieën schieten' ofwel 'dood schieten' werd bedoeld (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 94-104). Dit blijkt nochtans allerm minst uit de notities van het vorige persoonlijke onderhoud. Deze opvallend tegenstrijdige verklaring ondermijnt andermaal uw algehele geloofwaardigheid.

De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen

in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U heeft na uw middelbaar onderwijs aan de al Aqsa universiteit Informatica-technologie gestudeerd van 2011 tot 2017 (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 83-85). Uw oudere zus en uw twee jongere broers hebben net als u gestudeerd aan de al Aqsa universiteit (zie notities persoonlijk 16 mei 2019, vraag 83). Uw oudste twee broers hebben gestudeerd aan privéuniversiteiten. Uw broer Fadi heeft farmacie gestudeerd, uw broer Mo.(...) is burgerlijk ingenieur, uzelf bent ICT manager, uw jongere broer Ali is psycholoog, uw zus N.(...) is ook psychologe en uw jongste broer Ma.(...) is bezig met de studie bedrijfsbeheer (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 146 en 147). Vanaf het eerste middelbaar begon u naast uw studies ook al te werken. U heeft verschillende soorten werk gedaan, onder andere in de landbouw- en in de bouwsector. Vanaf uw achttiende zou u dan weer zijn beginnen werken als taxichauffeur in dienstverband. U bent dit laatste werk blijven doen tot enkele maanden vóór uw vertrek uit Gaza (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 87-91). Uw vader en moeder hebben respectievelijk gewerkt als leraar geschiedenis en lerares Arabisch in Yemen. Toen ze later terugkeerden naar Gaza zijn ze alle twee beginnen werken als ambtenaar. Uw vader werkte als gemeentelijk ambtenaar. Uw moeder werkte als ambtenaar voor het ministerie van sociale zaken. Na de machts-overname door Hamas in 2007 zijn ze hun loon blijven ontvangen van de Palestijnse autoriteit en dit tot op heden (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 104-112). U bevestigt dat de financiële situatie van jullie gezin vroeger redelijk goed was. Verschillende leden van uw familie hebben wel medische problemen. Uw zus F.(...) is mentaal gehandicapt, uw broer Ma.(...) lijdt aan epilepsie, uzelf en uw broer Mo.(...) hebben nierproblemen, uw ouders hebben last van diabetes, hoge bloeddruk, gewrichtsontstekingen en in het geval van uw vader prostaatproblemen dan zijn er nog uw neefjes die een zeldzame ziekte hebben, waarbij ze bepaalde vetrijke voeding moeten vermijden (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 9-20). Het is pas nadat al deze medische problemen tezamen opdoken, dat jullie het financieel moeilijker kregen, aangezien de voorgeschreven medicijnen erg duur zijn. U verklaarde wel degelijk in aanmerking te komen voor materiële steun vanwege UNRWA en dit zowel in de vorm van voedselpakketten als in de vorm van medische steun. Dit laatste was evenwel beperkt tot medicijnen ter behandeling van diabetes en hoge bloeddruk (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 114-120). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 lichtte u toe dat jullie door de medische problemen in jullie gezin een schuldenberg hebben opgelopen die om en

bij de 30 000 dollar bedroeg. Nader doorvragen wees uit dat jullie deze schulden hadden uitstaan bij een bevriende tandarts en bij de broer van uw vader, een dokter. De reeds bestaande schuldenberg weerhield deze bevriende schuldeisers er klaarblijkelijk niet van om nog verder geld te blijven lenen aan uw familie met het oog op uw vlucht naar Europa, een extra schuld van om en bij de 11 000 dollar (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 132-144). U concludeerde zelf dat jullie door de medische problemen van verschillende familieleden inclusief die van uzelf, financiële problemen kregen, waardoor jullie met moeite in jullie levensonderhoud konden voorzien ondanks de materiële steun vanwege UNRWA in de vorm van voedselpakketten en medische ondersteuning. Evenwel door de steun vanwege een bevriende tandarts en vanwege uw oom, een dokter, slaagden jullie er alsnog in om in jullie levensonderhoud te voorzien (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 152).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u nooit geregistreerd was bij UNRWA, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de

organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw universitaire studies. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De verschillende medische attesten bevestigen de medische problemen van uzelf en van uw verschillende familieleden. Deze staan hier evenmin ter discussie en werden hierboven reeds besproken. De documenten in verband met de oorlogsschade aan jullie huis bevestigen dat op een bepaald ogenblik uw ouderlijke huis schade heeft opgelopen ten gevolge van de oorlog en dat hiervoor een schadevergoeding werd bekomen. Dit staat hier evenzeer niet ter discussie. De twee oproepingsbrieven en het arrestatiebevel waaruit blijkt dat u tot 10 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, net als de later bij de RvV voorgelegde documenten in verband hiermee (zoals de volmacht voor een advocaat om in beroep te gaan, het verzoek om in beroep te gaan, het vonnis zelf en het attest van goed gedrag en zeden) verwijzen naar uw individuele problemen in Gaza. Deze documenten kunnen niet weerhouden worden gelet op het feit dat de bovengenoemde individuele problemen, die hieraan ten grondslag zouden liggen, niet geloofwaardig werden geacht. Opmerkelijk is bovendien dat uw familie u niet op de hoogte zou hebben gebracht van het arrestatiebevel, zelfs niet toen u in België was aangekomen in september 2018 en nog steeds niet toen u op 22 januari 2019 een eerste persoonlijk onderhoud had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat u hier nooit eerder melding van heeft gemaakt. U lichtte toe dat dit was omdat uw familie u niet ongerust wilde maken (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 24-26). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien u zich in België bevond en aldus in veiligheid. Wat er ook van zij, deze gerechtelijke documenten betreffen kopijen. Kopijen hebben weinig bewijswaarde en kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De foto's van de slachtoffers van de terugkeermarsen bevestigen dat er naar aanleiding van de terugkeermarsen slachtoffers zijn gevallen. Dit betreft algemene informatie die hier evenmin ter discussie staat. Het certificaat van UNRWA is reeds hierboven besproken. Het document heeft het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek. Hieruit is gebleken dat het een authentiek document betreft waardoor dus komt vast te staan dat u niet UNRWA-geregistreerd bent en dat u dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D valt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vervolgens onder meer in op de zogenaamde UNRWA-crisis. Hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie waarbij hij concludeert dat UNRWA zijn mandaat niet meer daadwerkelijk kan uitoefenen. Verzoeker vraagt bijgevolg te worden erkend als vluchteling.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van het verzoekschrift verschillende stukken toe die verband houden met landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 5 januari 2022 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij een UNRWA "Family Record" (printing date 9 december 2021) voegt waarop hij samen met zijn ouders staat vermeld.

3.2. Op 17 januari 2022 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021;
- OCHA "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van september 2021;
- Egypt Today "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021.

3.3. Op 28 januari 2022 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij nogmaals verwijst naar de UNRWA 'Family Record' waarop hij samen met zijn ouders staat vermeld. Hij haalt hierin tevens landeninformatie aan over de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Gaza alsook met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA. Hij voegt daartoe stukken ter staving.

3.4. Op 9 maart 2022 maakt verzoeker een aanvullende nota over samen met een UNRWA "Family Record" (printing date 15 december 2021), de medische kaarten van zijn moeder, zus, vader en schoonzus, een UNRWA-kaart waarin wordt vermeld dat zijn broer Ma. lijdt aan diabetes, alsook een UNRWA "Family record" op naam van zijn broer Fa. als gezinshoofd, die staat vermeld als "non-refugee husband" (NH) van een Palestijnse vluchteling.

3.5. Op 16 maart 2022 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over waarin wordt vermeld dat Cedoca op 2 maart 2022 aan UNRWA heeft gevraagd of kan worden bevestigd dat verzoeker bij UNRWA is geregistreerd. UNRWA deelde op 14 maart 2022 mee dat verzoeker op 8 december 2021 via het onlineportaal van UNRWA een verzoek heeft ingediend om te worden geregistreerd als afstammeling van zijn moeder die bij UNRWA is geregistreerd als Palestina vluchteling. Verzoeker werd vervolgens geregistreerd als "non-refugee child" bij UNRWA. Er werd echter nog niet ingegaan op zijn verzoek van 25 februari 2022 om hem een UNRWA-registratiekaart te bezorgen omdat er intern bij UNRWA nog niet is beslist of er wel een afzonderlijke registratiekaart kan worden afgeleverd aan non-refugee children. De verwerende partij argumenteert vervolgens waarom zij van mening is dat verzoeker ondanks zijn huidige registratiestatus bij het UNRWA niet valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

3.6. Op 2 september 2022 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over waarbij zij verwijst naar de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 26 augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU vormt, bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

5.2. Overeenkomstig de UNHCR *“Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota van 16 maart 2022, is het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag heden beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld (p. 5-6):

(1) de zogenaamde *“Palestina Vluchtelingen”* in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd *“registered refugees”*);

(2) de zogenaamde *“Palestijnse ontheemden”* in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de VN van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die zijn ontheemd uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;

(3) de nakomelingen van de Palestina vluchtelingen van 1948 en de Palestijnse ontheemden van 1967.

Wat betreft de categorie *“nakomelingen”* vermelden de UNHCR-richtlijnen van december 2017 dat, op basis van het non-discriminatiebeginsel en op basis van het beginsel van gezinseenheid, zowel nakomelingen van Palestijnse vluchtelingen in mannelijke lijn als in vrouwelijke lijn worden geacht onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (p. 6).

Het Hof van Justitie bevestigde verder in deze zin dat de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) een orgaan van de Verenigde Naties is dat in beginsel is opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië,

Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun *“hoedanigheid van vluchtelingen uit Palestina”* (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 84).

5.3. Verzoeker dient dan ook een hoedanigheid als vluchteling uit Palestina aan te tonen. Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS van 16 mei 2019 dat hij de zoon is van een moeder die Palestijnse vluchteling is en van een vader die een oorspronkelijke burger van Gaza is (NPO I, vraag 79).

Bij aanvullende nota aan de Raad overgemaakt op 5 januari 2022 voegt verzoeker een UNRWA *“Family Record”* toe met als printing date 9 december 2021 waarop hij samen met zijn ouders staat vermeld. In deze UNRWA *“Family record”* wordt bevestigd dat zijn moeder een UNRWA geregistreerde vluchteling is (zie *“registration status: RR”* waarbij *“RR”* staat voor: *“registered refugee”*). In de voorgelegde UNRWA *“Family record”* komt de naam van verzoeker voor, wordt hij aangeduid als ‘zoon’ en wordt bij *“registration status”* de afkorting *“NC”* vermeld, hetgeen staat voor *“non-refugee child”*.

De vermelding op deze UNRWA *“Family record”* strookt aldus met verzoekers eerdere verklaringen tijdens het eerste persoonlijke onderhoud.

Op 4 februari 2022 vraagt het CGVS aan verzoeker om een verificatieformulier van het UNRWA ingevuld terug te bezorgen, wat op 22 februari 2022 gebeurt.

Naar aanleiding van een vraag van Cedoca op 2 maart 2022 bevestigt UNRWA op 13 maart 2022 dat verzoeker op 13 augustus 2020 een aanvraag indiende voor een *“refugee certificate”* maar dat hij toen nog niet was geregistreerd in hun administratie (‘records’). Dit is meteen ook de reden waarom hem op 30 augustus 2020 een attest werd afgegeven dat hij niet was geregistreerd bij UNRWA (*“is not registered with UNRWA”*). Daarna verzond verzoeker op 8 december 2021 via het onlineportaal van UNRWA een verzoek om te worden geregistreerd als afstammeling van zijn moeder die bij UNRWA is geregistreerd als Palestina vluchteling. Verzoeker werd vervolgens door het UNRWA kantoor in Gaza geregistreerd als *“non-refugee child”*.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers hoedanigheid als Palestijnse vluchteling nu vaststaat, nu niet meer kan worden betwist dat hij een afstammeling is van een vrouwelijke Palestina vluchteling. Alle twijfels die in de loop van deze en de vorige beroepsprocedure bij de Raad zijn gerezen, zijn heden volledig weggenomen.

Het betoog van de verwerende partij in de aanvullende nota van 16 maart 2022 dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA niet behoorde tot één van de drie categorieën van Palestijnse vluchtelingen die onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen, omdat hij op dat ogenblik niet in die hoedanigheid van nakomeling van een ‘Palestina vluchteling’ van 1948 stond geregistreerd bij UNRWA, kan niet worden bijgetreden.

Het loutere feit dat verzoeker niet eerder in die hoedanigheid was geregistreerd bij UNRWA doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij steeds over deze hoedanigheid als Palestijnse vluchteling heeft beschikt en dat hij deze hoedanigheid dus ook reeds bezat op het ogenblik dat hij het UNRWA mandaatgebied verliet.

De Raad benadrukt hierbij dat registratie bij UNRWA enkel van declaratoire aard is en in wezen eerder bevestigt dan vaststelt dat een persoon in zijn hoedanigheid van Palestijnse vluchteling onder het mandaat van UNRWA valt (L. TAKKENBERG, *The Status of Palestinian refugees in international law*, Oxford, Clarendon Press, 1998, p. 100).

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad doet niet anders denken, omdat het eerste arrest betrekking heeft op een Salvadoraanse zaak en het tweede arrest handelt over een *“non-refugee husband”* die inderdaad niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, daar *“non-refugee husbands”* niet behoren tot één van de drie categorieën van Palestijnse vluchtelingen zoals in punt 5.2 opgesomd.

5.4. Daarnaast moet tevens blijken dat verzoeker *“thans bescherming of bijstand geniet”* van UNRWA, waarbij het Hof van Justitie als volgt heeft gepreciseerd: *“Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus*

vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.” (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 51).

Het Hof van Justitie verduidelijkte voorts in de zaak *El Kott* dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG (thans richtlijn 2011/95/EU) neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 49 en 52).

Over hoe moet worden aangetoond dat een verzoeker daadwerkelijke hulp van UNRWA geniet of heeft genoten, heeft het Hof van Justitie het volgende gesteld: “*Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.*” (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 51-52).

Later heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker op grond van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG een beoordeling van de relevante feiten en omstandigheden moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van deze richtlijn. In het bijzonder mogen de lidstaten krachtens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 van de verzoeker verlangen dat hij *alle elementen* ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft vervolgens tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Zo kan uit voormeld artikel 4, lid 1, worden afgeleid dat het aan de verzoekers staat om het bewijs te leveren dat zij daadwerkelijk de bescherming of bijstand van de UNRWA hebben ingeroepen en dat deze bescherming of bijstand is opgehouden (HvJ 3 maart 2022, C-349/20, *NB & AB*, pt. 61-65). Het Hof van Justitie heeft hierbij niet nader bepaald welk soort bewijs daartoe moet worden voorgelegd. Artikel 4, lid 2 van richtlijn 2004/83/EG preciseert evenwel dat de in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een individuele beoordeling zich steeds opdringt. Het is het geheel van de feitelijke omstandigheden die het betrokken geval kenmerken dat bepaalt of een verzoeker daadwerkelijk de door UNRWA geboden bijstand heeft genoten. De Raad wijst er verder op dat de bewijslast in deze bij de verzoeker ligt. Hierbij moet rekening worden gehouden met het geheel van de voorliggende elementen, zoals een registratie bij UNRWA, een vermelding op een UNRWA “*Family Record*”, een UNRWA registratiekaart of andere documenten alsook elk ander element dat feitelijk aannemelijk maakt dat daadwerkelijke bijstand van UNRWA werd genoten, conform artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG (thans: richtlijn 2011/95/EU).

De verwerende partij argumenteert ter terechtzitting dat punt 52 van het arrest *Bolbol* waarin wordt gesteld dat het “*de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs [dat daadwerkelijke hulp van UNRWA werd ingeroepen] met elk ander middel te leveren*”, enkel betrekking heeft op de “*niet-geregistreerde personen die zijn ontheemd ten gevolge van de vijandelijkheden die plaatsvonden in 1967 en daarna*” die worden vermeld in punt 45 van dat arrest.

De verwerende partij kan in dit betoog niet worden bijgetreden. Uit een algehele lezing van het arrest *Bolbol* alsook van de conclusie van de advocaat-generaal kan de Raad niet opmaken dat de mogelijkheid om het bewijs te leveren van daadwerkelijke bijstand door UNRWA met elk ander middel, enkel betrekking heeft op en is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen uit 1967. Evenmin wordt zulke lezing bevestigd door andere rechtspraak van het Hof van Justitie. Integendeel, het Hof van Justitie heeft duidelijk gesteld dat een verzoeker, conform artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG, *alle elementen* mag voorleggen om te staven dat hij daadwerkelijk de bescherming of bijstand van de UNRWA heeft ingeroepen (HvJ 3 maart 2022, C-349/20, *NB & AB*, pt. 61-65).

De Raad herinnert ten slotte ook aan de doelstelling van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds

blijvende bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

5.5. Uit verzoekers verklaring blijkt dat hij tot voor zijn vertrek uit Gaza wel degelijk UNRWA-bijstand genoot via zijn moeder die als Palestina vluchteling bij UNRWA is geregistreerd: *“mijn moeder behoort tot de vluchtelingen en daarom werden wij (...) geregistreerd bij UNRWA”* en *“wie trouwt staat niet meer op de kaart van de moeder: alleen ongehuwden blijven op de kaart mijn gehandicapte zus, mijn jongere broer en ik. Wat we nu van hulp krijgen is enkel voor wie op de kaart staat.”* (NPO I, p. 6). Hij gaf tevens aan dat zij om de drie maanden voedselhulp kregen en dat hij naar een UNRWA-dokter ging (NPO I, p. 8).

De commissaris-generaal stelde dit ook zo vast in zijn beslissing van 30 september 2019: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook.”*

De Raad ziet geen redenen waarom hierover heden anders zou moeten worden geoordeeld.

Het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Gaza nog niet in de administratie van UNRWA was geregistreerd als een nakomeling van een vrouwelijke Palestina vluchteling, neemt niet weg dat hij consistent verklaarde dat niet alleen zijn moeder, maar het gehele gezin dat op de UNRWA-registratiekaart van zijn moeder stond vermeld, hulp kreeg van UNRWA: *“om de drie maanden voedselhulp, maar naar het aantal van de mensen die op de kaart staan”* (NPO I, p. 8). Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker ongehuwd is en tot zijn vertrek uit Gaza bij zijn ouders woonde (verklaringen DVZ, vraag 14; NPO I, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij de bijstand die zijn moeder van UNRWA verkreeg, heeft genoten tot hij Gaza verliet. Gelet op het voorgaande kan dan ook worden besloten dat verzoeker wel degelijk aantoonde in het verleden daadwerkelijk bijstand van UNRWA te hebben ontvangen. Dat verzoeker enkel onrechtstreeks UNRWA-bijstand zou hebben genoten, zoals de verwerende partij argumenteert in haar aanvullende nota van 16 maart 2022, verandert niets aan de feitelijke omstandigheden die verzoeker schetst en die niet worden betwist. Het neemt immers niet weg dat de voedselpakketten die zijn moeder van UNRWA verkreeg ook verzoeker en de andere familieleden die onder hetzelfde dak woonden ten goede zijn gekomen en noodzakelijk waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Door verder te poneren dat verzoeker deze bijstand niet ten persoonlijke titel kreeg, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe die noch in de wettelijke bepalingen noch in de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden gelezen. Nergens wordt gesteld dat verzoeker ten persoonlijke titel UNRWA bijstand moet hebben genoten; wel wordt verwacht dat hij ‘daadwerkelijk’ bijstand heeft genoten. Bovendien zet de verwerende partij zelf uiteen dat de omvang van de voedselhulp die verzoekers moeder kreeg, werd bepaald door het aantal gezinsleden dat op de UNRWA-registratiekaart van de moeder stond vermeld, hetgeen betekent dat de voedselhulp wel degelijk werd berekend rekening houdend met verzoekers persoonlijke noden.

Waar de verwerende partij stelt dat verzoeker slechts een beperkte vorm van bijstand kreeg daar hij zelf verklaarde geen toegang te hebben tot UNRWA-scholen, gaat zij voorbij aan het geheel van verzoekers verklaringen. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen: *“Waarom niet op een UNRWA school gezeten? Het is afhankelijk van mijn vader en mijn vader was niet UNRWA geregistreerd, nu recent is het veranderd want iedereen mag naar UNRWA scholen gaan in mijn tijd was het nog niet toegelaten.”* (NPO I, p. 6). Dit strookt met het gegeven dat voor 2006 er een discriminatie was tussen nakomelingen van mannelijke Palestijnse vluchtelingen (zgn. refugee children) en nakomelingen van vrouwelijke Palestijnse vluchtelingen (zgn. non-refugee children), waarbij deze laatste groep niet in aanmerking kwam voor dienstverlening door UNRWA (F.P. ALBANESE en L. TAKKENBERG, *Palestinian Refugees in International Law*, tweede editie, Oxford, Oxford University Press, 2020, p. 103). In 2006 werden daartoe UNRWA's Consolidated Eligibility and Registration Instructions (hierna: CERI) gewijzigd. Dat verzoeker vroeger geen UNRWA-scholen kon bezoeken, kan hem niet worden verweten maar vindt zijn oorsprong in een discriminatie tussen nakomelingen naar gelang het geslacht van de ouder die Palestijnse vluchteling is. De verwerende partij stipt nog aan dat verzoeker geen recht had op medische hulp, doch zij gaat wederom voorbij aan het geheel van verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij wel degelijk een UNRWA-dokter consulteerde (NPO I, p. 8). Door te duiden dat de UNRWA-bijstand *“beperkt”* was, voegt de verwerende partij opnieuw een voorwaarde toe, nu nergens wordt bepaald dat de genoten UNRWA-bijstand een zekere minimumomvang moet kennen.

5.6. In deze benadrukt de Raad dat bijzondere aandacht moet worden gegeven aan verzoekers hoedanigheid als afstammeling van een vrouwelijke Palestina vluchteling. Hoewel afstammelingen van vrouwelijke

Palestijnse vluchtelingen (zgn. non-refugee children) sinds 2006 UNRWA-bijstand kunnen ontvangen maar onder UNRWA's CERl uit 2009 nog steeds niet als *“registered refugees”* worden aangemerkt, vallen zij niettemin, overeenkomstig de UNHCR-richtlijnen van december 2017, op basis van het non-discriminatiebeginsel en op basis van het beginsel van gezinseenheid, onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit neemt niet weg dat er nog steeds een ongelijke behandeling bestaat tussen nakomelingen van mannelijke Palestijnse vluchtelingen (zgn. refugee children) en nakomelingen van vrouwelijke Palestijnse vluchtelingen (zgn. non-refugee children). Zulks wordt bevestigd in het antwoord van UNRWA aan het CGVS op 13 maart 2022, waar wordt gesteld dat er nog niet werd ingegaan op verzoekers verzoek van 25 februari 2022 om hem een UNRWA-registratiekaart te bezorgen omdat er intern bij het UNRWA nog niet is beslist of er wel een afzonderlijke registratiekaart kan worden afgeleverd aan non-refugee children (*“We are still waiting for our legal office to clear the issuance of certificates for registered under that category of Non-refugee child. This why we still did not issue a new certificate to him.”*). Wederom, het gegeven dat verzoeker geen eigen UNRWA-registratiekaart kan voorleggen vindt aldus zijn oorsprong in een ongelijke behandeling tussen nakomelingen van Palestijnse vluchtelingen op basis van het geslacht van de betrokken ouder, hetgeen verzoeker niet kan worden verweten. Het voorgaande doet bovendien geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker wel degelijk de hoedanigheid heeft van Palestijnse vluchteling, noch aan het gegeven dat hij daadwerkelijke bijstand van UNRWA heeft genoten voor zijn vertrek uit Gaza.

5.7. Het betoog van de verwerende partij dat het onderzoek naar de vraag of verzoeker onder de eerste volzin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, impliceert dat enkel rekening mag worden gehouden met de situatie op het moment waarop hij uit het mandaatgebied is vertrokken en dat pas als vaststaat dat verzoeker onder de eerste volzin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, een ex nunc maar ook ex tunc en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bijstand of bescherming kan inroepen is vereist, is niet dienstig. Dit doet immers geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker steeds over de hoedanigheid van Palestijnse vluchteling heeft beschikt, dat hij in het verleden wel degelijk daadwerkelijke bijstand van UNRWA genoot, dat hij door UNRWA werd geregistreerd als *“non refugee child”* en dat hij bijgevolg valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Waar de verwerende partij in haar aanvullende nota, onder verwijzing naar het arrest Bolbol, stelt dat de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vermelde uitsluitingsgrond geen betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van UNRWA te genieten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een persoon die slechts in aanmerking kwam voor UNRWA-bijstand, nu hierboven werd vastgesteld dat hij wel degelijk daadwerkelijke bijstand van UNRWA heeft genoten via zijn moeder voor zijn vertrek uit Gaza en uit het rechtspraak van het Hof van Justitie ook volgt dat het aan verzoeker moet worden toegestaan het bewijs van daadwerkelijke UNRWA-bijstand met elk ander middel te leveren.

5.8. In weerwil van wat de verwerende partij aanvoert en gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, en gelet op het feit dat verzoeker een verblijfsrecht genoot in Gaza, kan in casu, het geheel van verzoekers omstandigheden in acht genomen, worden besloten dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

5.9. Nu is vastgesteld dat verzoeker binnen het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, is de kernvraag in deze zaak of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op hem van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest El Kott van 19 december 2012 heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten niet volstaat om de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (pt. 49). Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (pt. 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (pt. 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, pt. 55-65).

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij dient te worden uitgesloten om de redenen vermeld in de artikelen 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, pt. 81).

Geen van beide partijen betoogt dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.

In de zaak *El Kott* benadrukte het Hof dat *“het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen”* (pt. 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (pt. 58).

Het gaat er dus om, overeenkomstig supra vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA dit agentschap in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin het thans niet in staat is zijn opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza, met name het welzijn en de menselijke ontwikkeling van de Palestijnse vluchtelingen te dienen.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

5.10. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de zogenaamde UNRWA-crisis, waarbij hij op basis van landeninformatie aanhaalt dat UNRWA een stijgende budgettekort kent en dat de mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. Daardoor is UNRWA niet langer in staat om effectieve socio-economische bijstand te verlenen en zal het budgettekort van UNRWA een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel.

Bij aanvullende nota van 28 januari 2022 verwijst verzoeker naar en citeert hij uit recente nieuwsberichten en rapporten, zoals de COI Focus van 1 februari 2021 betreffende de financiële crisis van UNRWA en het Nansen rapport *“De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon”*, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit het geheel van de elementen die verzoeker voorlegt, blijkt dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, waardoor het agentschap werd gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien. Verder blijkt dat UNRWA in 2020 werd geconfronteerd met een dubbele crisis van ongekennde omvang. Tegen de achtergrond van aanhoudende politieke en economische onrust, kreeg de organisatie te maken met het meest drastische financiële tekort in zijn geschiedenis, zoals de organisatie in januari 2021 in haar donorcommuniqué verklaarde. Dit werd nog verergerd door de wereldwijde Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven, alsook om eigen personeel te betalen hetgeen de dienstverlening ernstig verstoort en beperkt. In 2020 sloot UNRWA af met een begrotingstekort en slechts de helft van de financiering die nodig was voor de geplande Covid-respons. UNRWA ontving slechts 61% van de benodigde noodbegroting om tegemoet te komen aan de acute humanitaire behoeften. De intrekking van de financiering door de VS heeft grote gevolgen gehad voor UNRWA. De Raad leest verder in verzoekers aanvullende nota dat UNRWA verklaarde dat het een cashflowcrisis

verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar. Op 30 april 2021 verklaarde UNRWA na alle bezuinigingen niets meer te hebben om in te snijden. Op 2 december 2021 verklaarde commissaris-generaal Lazzarini van UNRWA dat deze organisatie op de rand van de afgrond staat. Op 21 januari 2022 deed UNRWA een nieuwe oproep voor donaties omdat het ondanks chronische financieringstekorten wordt geconfronteerd met stijgende noden en behoeften.

Uit dit alles blijkt dat, hoewel UNRWA diensten blijft verlenen, het huidige budgettaire klimaat dit agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het geacht wordt te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving.

Uit het verzoekschrift en de aanvullende nota van 28 januari 2022, alsook alle landeninformatie, rapporten, nieuwsberichten en rechtspraak die daarin wordt geciteerd of toegevoegd, blijkt dat infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet, dat de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt, dat de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, dat de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd en dat de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding, dat de financiële steun werd teruggebracht tot onder het bestaansminimum en dat er een bevroering is van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden. Specifiek voor Gaza blijkt dat voedsel-distributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften, dat bepaalde nog niet gedefinieerde categorieën in 2021 worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 blijven bevroren, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort.

Al het voorgaande in acht genomen, concludeert de Raad dat in de Gazastrook slechts minimale diensten worden gehandhaafd door UNRWA.

Heden ligt geen andere, meer actuele informatie voor die aantoonde dat de elementen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stelt.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kott* e.a., reeds aangehaald, pt. 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand door UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In casu is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

5.11. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker wordt erkend als vluchteling in de zin van artikel 1D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES